

תת"ע 8154/01/20 - ימן מוחמד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 8154-01-20 מדינת ישראל נ' מוחמד
תיק חיצוני: 10251569512

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	ימן מוחמד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 4.2.2020.

המבקש קיבל דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 10251569512 המייחס לו עבירה של שינוי/טשטוש/ השחתה של לוחית זיהוי הרכב בניגוד לתקנה 303(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 19.11.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה של 45 ימים, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא התייצב לדיון שנקבע בעניינו בשל טעות שעשה עקב שליטתו הלקויה והלא מספקת בשפה העברית. לטענת המבקש שליטתו בדיבור בשפה העברית מוגבלת מאוד ורמת כתיבתו והבנת הנקרא שלו בעברית היא בסיסית מאוד. משכך, לא הבין מהכתוב בדו"ח כי הוא מוזמן להתייצב למשפט ביום 4.2.2020.

לטענת המבקש, רק כאשר ביקש לקבל הסבר על תוכנו של הדו"ח, נאמר לו כי עליו להתייצב למשפט ביום 4.2.2020 בבית המשפט לתעבורה בירושלים ומיד לאחר מכן פנה לעורך דין לצורך ייעוץ וייצוג משפטי. המבקש הוסיף וטען כי לזכותו טענות הגנה באשר לנסיבות הדו"ח.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המדובר בדו"ח מסוג הזמנה לדין וכי אין מחלוקת שנמסר למבקש זימון כדיון.

דיון והכרעה

עמוד 1

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

ההזמנה לדיון נמסרה לידי של המבקש במועד ביצוע העבירה.

המבקש טען כי לא התייצב לדיון בעניינו מאחר שלא הבין כי הדו"ח שקיבל הינו הזמנה לדיון וכי הוא מוזמן לדיון ביום 4.2.2020, זאת בשל קשיו בשפה העברית.

לבקשת המבקש לא צורף תצהיר מטעמו לתמיכה בטענותיו.

גם אם טענתו של המבקש, באשר לקשייו בשפה העברית, נכונה ההלכה היא כי טענה זו אינה מצדיקה את קבלת הבקשה וביטול פסק הדין שניתן בהיעדרו (ע"פ 70050/99 **חרובי פארס נ' מדינת ישראל** מיום 2.3.1999).

הלכה זו אומצה על-ידי בתי המשפט לתעבורה השונות במספר פסקי דין. (תת"ע 3095-05-13 **מדינת ישראל נ' מרדכי** מיום 6.8.2014, תת"ע 148-02-16 **עבדאללה שייך יוסף נ' משינת ישראל** מיום 27.4.2016, תת"ע 7559-10-14 **קאסם מועין גמאל נ' מדינת ישראל** מיום 28.11.2016, תת"ע 6031-05-16 **מוחמד עמירה נ' מדינת ישראל** מיום 18.2.2018).

בנוסף, בהתאם להלכה, שכחה או בלבול, אף אם אירעו בתום לב, אינן יכולות לעמוד לבדן כסיבות המצדיקות אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין המייצג אותו או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** מיום 2.10.2003, ע"פ 4448/09 **קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל** מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 **אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל** מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 **מקסים סדובי נ' מדינת ישראל** מיום 19.12.2017).

נוכח קשייו בשפה העברית היה על המבקש, לכל הפחות, לבקש הסבר על משמעותו של הדו"ח וכן על תוכנו עובר למועד הדיון, שכן אם היה עושה כן היה מגלה כי הוא מוזמן לדיון והיה מתייצב לדיון שנקבע בעניינו. המבקש ציין בבקשתו כי לאחר שערך בירור גילה כי עליו להתייצב לדיון ביום 4.2.2020, אולם לא נקב במועד בו ערך את אותו בירור. מאי התייצבותו ניתן להסיק כי המבקש ביקש לקבל הסבר באשר לדו"ח לאחר קיומו של הדיון בעניינו, קרי כשלושה חודשים, לכל הפחות, לאחר קבלת ההזמנה לדיון. בנסיבות אלה, אין למבקש אלא להלין על עצמו.

המבקש לא פירט בבקשתו סיבה מוצדקת נוספת להיעדרותו מהדיון, וכן לא צורפו אסמכתאות לכך.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018)

המבקש טען כי לזכותו טענות הגנה באשר לנסיבות מתן הדו"ח.

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדיון שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004). כפירתו של המבקש במיוחד לו הינה כללית ואינה כוללת אסמכתאות לביסוסה ולהוכחתה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקש.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט אדר תש"פ, 15 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.